

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ

LE DIABLE ET MON DROIT,
HONNI SOIT QUI MAL Y PENSE.

ΤΟΜΟΣ Ζ΄.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τούς ἐντός τοῦ Κράτ.
ἀνά 12 φύλλα Σελήν. 2

Διὰ τούς ἐν Ἑλλάδι, Δραχ-
μάς 4

Διὰ τούς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20

ΑΡΙΘ. 75.

Τιμή καταχωρήσεως, ἢ
γραμμὴ ὄβολ. παλ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται
ἐνταῦθα εἰς τὸ Τυπογραφ.
« Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ » ἢ
παρὰ τῷ Συντάκτῃ Κυρίῳ
Φ. ΟΔΔΗ.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ, 28 Νοεμβρίου 1863.

ΕΝΩΜΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΩΤΑΤΟΥ
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΓΝΩΜΗΣ.

Κατηγορία τοῦ Συντάκτου τῆς « Διαολαποθήκης »

Κατὰ τοῦ μᾶλλον λυσσῶντος
τῶν Ἐνωσοφόδων.

Ἐπὶ ἀποκείρῃ Ἀθροποκτορίας.

Καὶ πάλιν Ἡρωιδίαις μαίνεται,
καὶ πάλιν ταρασσεται καὶ τὴν κ ε -
φ α λ ἦ ν τοῦ Προδρόμου ζητεῖ...

Ἄνδρες Δικασταί.

Μολονότι ἐπὶ τοιοῦτου εἶδους κατηγορίας τὸ ἠθικὸν τοῦ κατηγοροῦ μέρους ὄφειλε ἂν οὐχὶ ἄλλο νὰ θικτῆ, ἐπειδὴ ὅμως τὸ τοιοῦτον θὰ γίνῃ ἴσως εἰς τὴν Νεκρολογίαν μας (τὴν ὁποίαν, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, ἐτοίμην ἔχομεν) ἀπαξιούμεν νὰ ἐπασχολήσωμεν τὰ νῦν τὸν πολυτίμον χρόνον τοῦ Δικαστηρίου τούτου διὰ νεκρολογικῶν περιαιτολογιῶν.

Ἐνωστὸν τοῖς πᾶσι ὅτι ὁ κατήγορος Ὀδδης, καίτοι ζῆνης καταγωγῆς, ἠγάπησε καὶ ἀγαπᾷ ὡς πατρίδα του τὸν τόπον τούτον τῆς ἀνατροφῆς του, τὸν τόπον τούτον τὸν ὅποιον πῶτον ἐνώσισε, φθὰς μόλις ἐν ἡλικίᾳ νηπιῶδῃ, τὸν τόπον τούτον ὅπου καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ οὐλοὺς καὶ συμφέροντα ἐκτίσαστο, τὸν τόπον τοῦτον ὅπου, ἀποτυχὼν νὰ πολιτογραφῆ, διὰ τῶν συνθῶν πολιτευματικῶν καὶ βραδουρικῶν τυπικότητων, ἐπολιτογράφητο μολαταῦτα διὰ τῆς παντοδυναμίας καὶ ἀκρα-

δάντου θελήσεως τῆς Κοινῆς Γνώμης, τὴν ὁποίαν ἕως ἀπὸ τὰ 1859 κατὰ δύναμιν ὑπρέτησε.

Εἰσαγαγὼν πρῶτος ἐνταῦθα, διὰ τῆς ἐφημερίδος του « Ἡ Διαολαποθήκη », τὸ σατυρικὸν εἶδος τῆς δημοσιογραφίας, ἔσχε φυσικῶς τῷ λόγῳ καὶ προλήψεις καὶ ἀντιπάλους καὶ προσκόμματα οὐχὶ κοινὰ νὰ υπερπιδέση, ἢ ἐπιδοκιμασία ὅμως τῆς τε συνειδήσεώς του καὶ τοῦ ἀμερολήπτου Κοινῶς, καὶ ἡ ἐνθάρρυνσις τῶν Νοσημόνων τὸν ἐχειραγῶγησαν καὶ τὸν ὑπεστήριξαν εἰς τὸ ἔργον του ἀπὸ τὰ 1859 ἄχρις σήμερον.

Καὶ ὅτι τὸ ἀμερολήπτου Κοινῶν ἐπεδοκίμασε καὶ ἐπιδοκιμάζει τὴν Διαολαποθήκην ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Συνδρομητῶν τῆς, ἀριθμῶς τὸν ὅποιον ὀλίγοι τῶν ἐν Ἑπτανήσῳ Ἐφημερίδων δύνανται νὰ καυχήθωσιν ὅτι ἔχουσι. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῶν Νοσημόνων, ἵνα μὴ ἀναφέρωμεν πρόσωπα τὰ ὅποια μυριάκις ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου λίαν κολακευτικῶς ἐξεφράσθησαν διὰ ζώσης καὶ δι' ἀλληλογραφίας, ἀρκούμεθα νὰ ἐναποθεθῶμεν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ συναδέλφου μας Κ. Λασκαράτου, πεποιθῶτες ὅτι οὐδεὶς θὰ διαφιλονεικήσῃ εἰς τὸν ἄνδρα τὸ δικαίωμα νὰ ἐκπροσωπῆ τὴν ἀριστοκρατίαν τῶν Νοσημόνων, οὐδὲ δύναται ὁ Συντάκτης τοῦ Ἀύχρου νὰ ἐξελεγχθῆ ἐπὶ χαριστικῆ προσωποληψία (ὄρα παρακατιὸν ἀπόσπασμα Ἀύχρου.)

Ἐἶχεν ἐκδοθῆ ὁ 73-74 ἀριθμὸς τῆς Διαολαποθήκης ὅστις παρὰ τοῦ Δικαστηρίου Σου ἐπρεπε νὰ ἐπιδοκιμασθῆ ὡς μὴ ὦν ἢ ἡ ἡχῶ τῶν φρονιμάτων, τῶν αἰσθημάτων, τῶν ἐλπίδων καὶ τῶν πόθων Σου. Ἀπεδοκιμάζοτο δὲ παρὰ τῶν Συνταξιοφύλων, τῶν Ἐνωσοφόδων καὶ τῶν θριαμβολογικῶν Βουλγαρικῶν καὶ Διεθνῶν Διημέριων μετὰ τοῦ Συνταξιοφύλου ἐξῆλθε κατὰ πρόσωπον θανάσιμον κίβον τὸν ἀριθμὸν 97, 2, καὶ 11.— Εἰς τοὺς Ἐνωσοφόδους, μετὰ τὴν μυστικὴν χεῖρα τοῦ Συμποσίου τοῦ Βαλτασάρου ἔγραψε.— Ἐράγητε, ἐχογέγητε τετέλε-

σται! — Εἰς δὲ τοὺς θριαμβεύσαντας Βουλευτάς, ὡς δύο καὶ δύο τέσσαρα ἀπεδείκνυε ὅτι ὁ μὲν θριαμβὸς παιδιὰ ἢ δὲ φωταψία ἀχύρινος πρὸς ἴσαν. — Τέλος τὸ φύλλον ἐκεῖνο τῆς Διαολαποθήκης περιεῖχε ποιημάτων τραγῆν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἕως ἀπὸ τῶ 1860, καὶ ὑπανιττόμενον Κυρίαν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐνδιατρίβουσαν, τὸ ποιημάτιον ἐκεῖνο ἐκεῖτο λησμονημένον ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακείου μας, ὁπότεν ἀπρονοήτως ἐλλείψης ὕλης τὸ ἐσπρωγχε εἰς τὴν δημοσιότητα.

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 13 ὀδεύοντος, τὴν 12 καὶ ἡμισίαν τοῦ μεσονυκτίου ὥραν ὁ Ὄδδης, ἐξερχομενος τοῦ Ξενοδοχείου τοῦ Κ. Β. Μορέζη, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτάκτως προσκληθεὶς παρὰ φίλου εἶχε κατὰ τὴν 11 προεβῆ, ἐπλήχθη κατὰ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἐκλαθὼν ὡς χωροφύλακα δὲν εἶχε ποσῶς ὑποπτευθῆ. Πλαγείς δὲ ὀπισθεν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μετωπίου ὄγκου ἐπιπτεν, (ὄρα Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημοσίου Ἰατροῦ). Ὁ δὲ δολοφόνος μεθ' ὅλης τῆς ἀταραξίας καὶ ἐπιστημότητος, εἰς τὸ πείσμα των κραυγῶν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ὄδδης, καὶ ὡς ἂν ἐτέλει δημόσιον ὑπηρεσίαν, ἐξηκολούθη τὸ ἀνθρωποκτόνον ἔργον του, εὐτυχῶς ὁ Ὄδδης, καίτοι λειποθυμήσας, ἔσχε θεία ἐμπνεύσει τὴν φυσικὴν καὶ αὐτόματον ὁρμὴν νὰ καλύψῃ τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν βραχυόνων, καὶ οὕτω αἱ πρὸς τὴν κεφαλὴν πληγαὶ ἐπέσον εἰς τοὺς ἀντιβραχίονας (ὄρα πιστοποιητικόν). Καὶ τέλος ὅτε ἐνόμιζε ὅτι ὁ Ὄδδης ἐκεῖτο ἤδη ἄψυχον καὶ ἄπνουν πτώμα, ὁ ἐπίσημος δολοφόνος ἐτρέπετο εἰς φυγὴν ἢ μᾶλλον εἰς ἀτάραχον καὶ ἐσκεμμένην ὑποχώρησιν διὰ τῶν ἀγυῶν καὶ ὁδῶν τῆς πόλεως, λαμβάνων ὅλην νυκτερινὴν φυλακὴν 16 περιπόλων!!!; ; ; Ἀλλὰ πρέπει ἐνταῦθα πλείστας ὄσας χάριτας νὰ ὁμολογήσωμεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, τὴν ἀγγελῆδον καὶ δίκην Κροκοδείλου δραμοῦσαν καὶ φθάσασιν μετὰ τὴν συνδρομὴν πολλῶν πολιτῶν, καὶ τότε μόνον ὁπότεν ὁ δολοφόνος ἐκτὸς παντὸς κινδύνου δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ βίβωκινδυνεύσῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῶν ἱερῶν καθηκόντων τῆς! Χρεωστοῦμεν ἐπίσης εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν Κ. Δρακόπουλον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας, τὸν ἔτοιμον ὄντα νὰ δράμῃ ἵνα ἴδῃ τὸν νομιζόμενον νεκρὸν τοῦ Ὄδδης, προσενεγκόντα δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὸν τραυματίαν ὅλην τὴν βοήθειαν τῶν ὑψηλῶν του λειτουργῶν, τὸν προσκαλέσαντα τέλος εἰς ἀναπέμψαντα Ἰατροὺν (τὸν Δρα Βανδῶρον) ἐν ἐλλείψει τοῦ Ἀρχιἄτρου ἀπόντος, τοῦ Ἀνταρχιἄτρου νοσοῦντος κτλ. κτλ. Ἐπιναλαμβάνομεν ὅθεν τὰς πρὸς τὸν Κ. Δρακόπουλον ἐγκαρδίους εὐχαριστήσεις μας, καὶ εἶθε ὁ Παντοδύναμος νὰ μᾶς ἀξιώσῃ μὲ ἔργα καὶ οὐχὶ μὲ λόγους νὰ τῷ ἀποδείξωμεν τὴν ἀπέραντον εὐγνωμοσύνην μας.

Παρατηροῦμεν δὲ μετὰ λύπης μας, ὡς ἐν παρόδῳ ὅτι πλείστοι τῶν κατεπειγόντως προσκληθέντων ἰατρῶν προφασίαι ἐν ἀμαρτίαις προφασίζόμενοι, ἀπεπικίθησαν τὴν συνδρομὴν των! Οὐαὶ τοῖς νοσοῦσι καὶ κινδυνεύουσι ἐν ὥρᾳ ἀναπαύσεως τῶν ἰατρῶν καὶ φαρμακοπωλῶν μας! Συσταίνομεν εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ἐν ὀνόματι τῆς πασχούσης ἀνθρωπότητος, τὰ αὐστηρότερα μέτρα ἐπὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον ζωτικῷ. Εἶναι μὰ τὴν ἀλήθειαν αἴσχος εἰς Δοκτορόπολιν καὶ Φαρμακοπωλούπολιν

οἷα ἡ ἡμετέρα νὰ μὴν εὐρίσκηται ἰατρός ὅταν ἀναγκαῖα! Ἀγρόν ἠγόρασα καὶ οὐ δύναιμι εἰθεῖν — γυναικα ἔγημα καὶ οὐ δύναιμι εἰθεῖν — ἰδοὺ δὲ αἱ συνήθειαι ἀπαντήσεις τῶν ἰατρῶν καὶ φαρμακοπωλῶν μας ἐν νυκτερινῇ ὥρᾳ, ἡ δὲ Κυβέρνησις σιωπᾶ. Διατί; Διότι ἡ Κυβέρνησις μας, κατὰ τὸ χαρακτηρίζον αὐτὴν σύστημα τῆς παραγνωρίσεως πάσης ἀξίας καὶ ἰανότητος, οὐδὲ τὴν ἐπιστήμην τῶν ἰατρῶν δεόντως ἐτιμᾶ οὐδὲ τὴν τῶν φαρμακοπωλῶν τέχνην ἐμψυχώνει. — Εὐρετε τί μᾶς ἀπήντησε φίλος μας Ἰατρός δικαιολογῶν τὴν ἐλλείψιν του; — Ἐνόμιζα ὅτι μὲ ἐπρόσκαλοῦσε ἡ Κυβέρνησις, καὶ ἐπειδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν μὲ ἐνθυμεῖται εἰμὴ ὅσαςκις πρόκειται περὶ γλύστρου ὠφελήματος, ἀποποιούμενου παρὰ τῶν εὐνοουμένων τῆς διὰ τοῦτο ἐπροφασίσθη, πῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦτον διὰ σέ. — κτλ. κτλ. κτλ. — Ἀλλὰ πρὸς ἔπος: — Ἐκ τῶν προεκτεθέντων δῆλον ὅτι τὸ ὠθητικὸν τῆς ἀνθρωποκτόνου ταύτης πράξεως αἴτιον πρέπει νὰ ἀναζητηθῆ εἰς τὰ περιεχόμενα τοῦ 73—74 ἀριθμοῦ τῆς Διαολαποθήκης. (ὄρα Διαολαποθήκην). Ἀλλὰ ἐρωτῶμεν τὰ περὶ Συνταξιούχων καὶ Ἐπαγγελματικῶν, καὶ Βουλευτῶν φλυαριθέντα ἠδύναντό ποτε νὰ προκαλέσωσιν ἀνθρωποκτονίαν κατὰ τοῦ συγράψαντος! Οὐχὶ βεβαίως, ἄλλως μὰ τὴν ἀλήθειαν, θὰ ἠκούομεν κατ' ἐκάστην τοιαύτας ἀποπειράς διαπραττομένας κατὰ τῶν 100 τοῦ εὐθύμου Κοινοῦ μας, τοῦ εὐτραπέλως χαριεντιζομένου δαπάναις τῶν συνταξιούχων, ἐπαγγελματικῶν, καὶ θριαμβευσάντων Βουλευτῶν ἄλλως τε κοινὴ γνώμη ὑπάρχει ὅτε οἱ ΚΚ. Ἄντινο δὲν ἤθελον ποτὲ προσδράμει εἰς ἀνθρωποκτονίαν ἕνεκα πολιτικῶν σατυρῶν. Καὶ τὸ πιστεύομεν. Ἀπολείπονται λοιπὸν τὰ περὶ Ἐνωσοφοβίας, καὶ τὸ ποιημάτιον. — Τὸ ποιημάτιον ὡς εἶπομεν, ἀναφέρεται εἰς πρόσωπον ὅλως ξένον, καὶ μὴ ποτε ἐπισκεφθὲν τὴν Ἐπτάνησον, οὐδ' εἶναι δυνατὸν, νὰ παρεξηγήθη ἢ νὰ ἐφηρμόσθη εἰς πρόσωπα ἐντόπια.

Μένει ἡ Ἐνωσοφοβία, ἔκει πρέπει νὰ ἀναζητηθῆ ἡ ἐγληματικὴ ὠθησις, καὶ σὺ, ὦ ἔμφορον Κοινόν, ἔκει τὴν εἶδες. Ἡ ἐνωσοφοβία εἶναι πολιτικὴ λύσσα, καὶ οἱ λυσσῶντες κύνες δάκνουσιν. Ἀλλὰ τίς τῶν ἐνωσοφόβων μᾶς ἐδήξε; Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ μᾶλλον λυσσῶν. — Φυσικῶ τῷ λόγῳ ὁ ἔχων τὰ μέσα νὰ διέξῃ χωρὶς νὰ φανῆ, οὐδὲ νὰ ἐκτεθῆ, οὐδὲ νὰ ταραχθῆ, οὐδὲ νὰ φοβηθῆ τὸ ἄγρουνον τῆς Ἀστυνομίας ὄμμα!.. Ἀλλ' ὑπεράνω τοῦ ὄμματος τῆς ἀστυνομίας, ἄγρουνον ὑπάρχει τὸ ὄμμα τοῦ ἀμερ-λήπτου Κοινοῦ, καὶ ὑπεράνω τῆς συκοφαντίας ὡς γίγας ἵσταται ἡ κρίσις τῆς Κοινῆς Γνώμης· τὸ μὲν εἶδε τὸν ἔνοχον, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς ἀπαξιόομεν νὰ ὀνομάσωμεν ἢ δὲ τὸν κατεδίκασεν, ὡς ὤφειλε νὰ καταδικάσῃ βδελυρὸν κάθαγμα ἀπαντοῦν εἰς τὴν ἐκθεσιν φωτοδόλου ἀληθείας διὰ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ σκότους καὶ τῆς νυκτός, καὶ ἀντιτάσσον εἰς τὸν κάλαμον τοῦ δημοσιογράφου, τὸ ῥόπαλον τοῦ δολοφόνου.

Ἡ φίλη ἡ Ἐπισημοσύνην ἐξιστοῦσα τὴν ἐργασίαν, καλεῖ τὴν Κυβέρνησιν νὰ λάβῃ τὰ αὐστηρότερα μέτρα κατ' ἐγκλήματος ἐσχάτης κοινωνικῆς προδοσίας, καὶ ἡ Δημοσιογραφία εἶναι τὸ μόνον ὄπλον τὸ ὁποῖον οἱ κραταῖοι

ἐκείνους κλοντες υπερχρόδησαν νὰ σοὶ ἀρήσωσιν, οἱ δολοφόνου τῶν δημοσιογράφων, εἶναι δολοφόνου σου!

Συσταίνονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Κοινού :

Α.) Ὁ ἀριθμὸς 73 - 74 τῆς Διαο.λαποθήκης.

Β.) α Ἡ μόνη ἐφημερίς ποῦ κατὰ τὴν κρίσιν μας ἔχει ὅλα τὰ προσόντα γινὰ νὰ μπορῇ νὰ λέγεται πραγματικῶς τίποτα, εἶναι ἡ Διαο.λαποθήκη τοῦ Κ. Ὀδδῆ. Ὁ Κύριος οὗτος χωρὶς ἰδιοτέλειαι, γράφει τὸ Punch τὸ Charivari τοῦ Νησιῶνε μας, κάνει ἀρετὰ καλὰ καὶ σχεδὸν πάντα καλὰ τὸ ἔργον του.» (Ὁρα *Ἀύχρον* τοῦ Κ. Λασκαράτου Ἀριθ. 28.— 12 Ἰουλίου 1861 Σελίς 218.)

Γ.) Πιστοποιητικὸν Ἰατροῦ:

(Τ. Σ.) *Κεφα.λ.ληρία Ἀργοστόλιον*
Τῆ 16 Νοεμβρίου 1363.

Ἐπισκέφθην χθὲς περὶ τὴν 4 ὥραν μ. μ. ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Βασιλείου Μορέττη, τὸν Κύριον Φερδινάνδον Ὀδδῆν τοῦ Φραγγίσκου ἐτῶν 27, ὁ ὁποῖος φέρει ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ μετωπίου ὄγκου ἐν θλαστικῶν τραῦμα, τὸ μῆκος δύο ὡς ἔγγιστα δακτύλων, ἐνδιαγέρον εἰς τὸ βάθος του τὰ περικαλύμματα τοῦ κρανίου Ἡ διεθέσεις τοῦ τραύματος εἶναι πλαγία ἀπὸ τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ. Εἰς ἐκάτερον τῶν ἀντιβραχιῶνων παρουσιάζει θλάσιν γγώματος πελιδνοῦ μετ' ἐξουδίσσεως τοῦ μέρους. — Πυρετός δὲν ὑπῆρχεν οὐδὲ ἐγκεφαλικά φαινόμενα. (α)

Αἰ προφῆρθεῖσαι βλάβαι παρήχθησαν εἰς τὸν ἄνωθεν Κύριον Ὀδδῆν ἐπὶ θλαστικῶν σώματος (β) 16 ὥρας πρὸ τῆς χθεσινῆς ἐπισκέφείας μου· κρίνω δὲ αὐτὰς ἀκινδύνους ζωῆς καὶ θεραπευτάς.

Καὶ ταῦτα ἐκθέτω ἐν ἑρῶκος.

(ὑπογ.) *E. X. APABANTINOS*
Ἀρταρχίατρος.

ΥΠΟΤΑΓΗ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΛΛΑΓΗΣ ΒΙΟΥ.

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Giusti)

Πιστεύω νὰ ἐγενέθηκα κακῆ ὥρα,
Κ' ἂν μ' ἄγγιχτο κ' ὀλάκερο κεφάλι
Φύασω σὸν Βρυκολάκωνε τὴ χώρα,
Ἀπαντήχη θεανὸν τύχη μεγάλη!

(1) Ὁ πυρετός εἶχε ἀλλεῖψει ἀπὸ τῆς Δευτέρας.

(2) Τὸ ἐπιστιμονικῶς οὕτω ὀριζόμενον θλαστικὸν ποῦτο σῶμα ἦτο ματ ζοῦκα ἐξ ἐκείνων δι' ὧν οἱ χωροφύλακες πλήττονται τοὺς λυσσῶντας κύνας. Ὅργανον τοῦτῆτι ὑδροφορικὸν ἐπλασθ' ἐνωσοφορικόν.

Ἄς ἦνε, μὰ γὰρ τοῦτο θὰν τὰ χάσω;
Ἄς μοῦ κἀνὴ ὅποιος θέλει τὸν αὐθάδη,
Ἐγέλασα, γελῶ καὶ θὰ γελάσω,
Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, καὶ στὸν Ἄδη...

Ὅντες εἴμουνα νέος, ἦγον παιδί
Ἐλεγα ὅπως εἶναι δυνατὸ
Τὸ δίκην της νὰ εὕρισκῃ καὶ ἡ Τιμὴ!
(Τάνας τὴν ἐξυπνάδα μὰ τὸ Θεό!)

Ἄν ἤξερα Τιμὴ καὶ Γαλιotti
Ἀνάμεσον τοὺς πῶς ἀλλάξαν ρούχα!
Ἄχ λείπει ἡ πείρα, λείπει ἡ πονηρία
Σ' ἐκείν τὴν ἡλικία ἐτότες ποῦχα!

Πλὴν ὄντις, σὰ μὲ πόθο πατρικόνε,
Μὲ ξυλταῖς μ' ἐνουθέτησαν γαλιότοι,
Ἐνείωσα τὸ παιρνίδι τοῦ χαρτιῶνε,
Κ' ἄλλαξα ἀπὸ τὴ φύσι μου τὴν πρώτη.

Ἄλλαξα φύσι, κ' οἱ κατατρεγμοὶ
Μοῦ φαίνονται σωστὸ μέλι καὶ γάλα,
Ἄγιος ὁ Ἄστυνόμος, ἦθικοι
Οἱ Μοιράρχοι καὶ ἔτσι ὅλα τ' ἄλλα.

Πεθαμμένους στὸν Κόσμο εἶμαι καὶ ἂν θέλῃ
Ὁ ἀφέντης, σπίγαις καὶ χωροφυλάκους
Τοὺς προσκυνῶ σὰν κοπελιῶν κοπέλι,
Καὶ τοὺς φοβῶμαι σὰν τοὺς βρυκολάκους.

Πεθαμμένους στὸν Κόσμο εἶμαι, καὶ ἂν πάλι
Θελήσῃ, λόγου χάρι, ἡ Ἄστυνομία,
Νὰ μ' ἀνοίξῃ σὲ δύο τὸ κεφάλι,
Μὴν πράξῃς. θὰν τῆς πῶ: *Νεκροκτορία!*

Ὁ Διάολος ἡ ὁ Θεὸς ἂν μὲ φωτήσῃ
Νᾶθω ὄχ τοῦ Μώμου τὴν ὑπηρεσία,
Ἄλλαζω μούτρα μόλις μοῦ δανείσῃ
Μουτσούρα ντόπια ἡ Ἐνωσοφοβία.

Ἀρνῶμαι τὴ χαρούμενη ζωὴ μου,
Καὶ ἀρταινόντας κακία μὲ σεμνότητα,
Θεμελιῶνω τὴν ὑπόληψή μου
Κάνοντες ψυχικὰ γιὰ κάθε αἰσχρότητα.

Οἱ φίλοι μου ποὐλὸ δὲ θὰ γροικᾶνε
Τὸ *Διόλο* τὸ *Τραγοῦδι* τὴν Ἠδὴ μου,
Οἱ Ἐνωσοφοβοὶ θὰ χειροκροτᾶνε
Ὅλοι μεμιάς στὴ μεταμόρφωσί μου!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
Στίχοι στὸ ῥαῖο Φύλο μου ποὐλὸ
Δὲ ματαχόρω, καὶ γιὰ νὰ ξεδινω,
Ῥωαῖς καὶ ἐπιγράμματα ποὐλὸ
Στὸν πρῶτο τὸ ἐποχῆς μας *Ἀρ.λεξιτρο.*

Θὰ σέδομαι τῇ Λέσχαις καὶ τὰ Κόμματα
Τῇ πρόληψις καὶ κάθε ἄλλη ἀλλαγία,

Τῇ προδοσίαις θὰ κράζω ξεφαντώματα
Καὶ θαύχομαι ὀλουῶνε πιτυχεῖά !.

Ἔτσι ἡσυχάζω, καὶ ζωῆ παχεῖα
Χώρις ἐγνοιαῖς καὶ πίκραις θὰ περνῶ,
Καὶ σὰ μαγνήτες, ἀπὸ μακρεῖα,
Θὰ σέρνω κάθε ὀρησκο κάθε ζω.

Ὅλοι φίλοι μου θᾶνε οἱ Δικαστάδες,
Τὸ Προεδρεῖον ἢ Εἰσαγγελία,
Καὶ γιὰ νὰ καλοπιάνω τὸ ἀφεντάδες
Ἄξιοπρεπῶς τοὺς κάνω καὶ τῆ σπία.

Κί' ἂν ἡ πείνα μὲ σπρώξῃ νάμαι φίλαρχος,
Μὲ κάνουν χωροφύλακα ἢ κλητῆρα,
Ἢ κί' Ἀστυνόμο (ἀφοῦ γένω Μοίραρχος)
Νὰ τί χρυσὴ μὲ περιμένει Μοίρα !.

Τότες τῇ Μάνα ποῦ μ' ἐγένεα ἀρνιῶμαι,
Τὸ σπῆτι, τῇ γεννεῖά μου τὴν πατρίδα,
Γράφομαι ξένος καὶ παρηγοριῶμαι
Μ' ὀλάκερη κί' ἀπάντεχη πουτρίδα !.

Στίχους καὶ λογοπαίγνιδα, τ' ἀφίνω
Κάλλιο παίζω πασέτα ἢ λαοσκενέ'
Καὶ κάνω μαζουλίκα καὶ ξεδίνω
Μὲ πικνίκια, χοροὺς, καὶ σοσρέ !.

Κί' ὁποῖος κουτήση ἐτότες νὰ μιλήσῃ,
Ἢ τὸν ξωρίζω ἢ τοῦ σκιδῶ τὸ κεφάλι,
Φθάνει μου ἢ Τύχη ὀλίγο νὰ βοηθήσῃ...
Ἐκεῖο στὴ θέση ἐφθάσανε ἄλλοι κί' ἄλλοι !..

Νάλλε Μοῦσα λοιπὸν μὲ παρῆρσία
Τὸ Δόξα, τ' Ἀλληλοῦια τ' Ὡσανά
Στὸ ἐλάττωμα, στὸ πάθος, στὴν κακία
Κάθε Γαϊδάροῦ κάθε Μασκαρά !.

Ἐρμη δὲν εἶνε βέβαια
Θανάτου ἐτούτη Κλίνη,
Εἶναι Ἀγγέλου σκήνωμα
Ἐποῦ τὸν Κόσμο' ἀφίνει,
Ἀγγέλου ποῦ ἐπροστάτευε
Μιὰν Ὅσια ποῦ ἐσώθη,
Θρόνος ψυχῆς ἄλλης ψυχῆς
Ποῦ μὲ τὸν Πλάστη ἐνώθη !..
Ὡ ναι, Τὸν παρεχάλεσε
Ἡ ἀγιασμένη ἐκείνη,
Με τὸ ψηλὸ καὶ ἐγκάρδιο
Ἐφ' ὅπου ἡ πίκρα δίνει,
Ν' ἀναφανῆ στὸ Σύζυγο
Σεμνὴ κί' ἀθῶα παρθένα
Καθὼς τὴν πρωτογάττης
Σὲ χρόνια περασμένα·
Ἄκουε ὁ Πολυεύσπλαγγος
Τὴν Μάρτυρα Μητέρα

Κ' ἐδειχνε στὸν Ἐξώριστον
Ἀγγέλον — Θυγατέρα.
Τὴν ἐδειχνε σὰ φάντασμα
Τῆς πρώτης του εὐτυχείας,
Σὰ λυπηρὸ ἐνθῶμημα
Συζυγικῆς λατρείας,
Σὰν τρυφερὸ μηδεῖαμα,
Σὰ βλέμμα ἀχνὸ ὀβιμμένο
Ἐντος ἀγνοῦ καὶ ἀμεμπτοῦ
Ποῦ νᾶνε πεθαμμένο,
Σὰν ἡλίου ποῦ ἐβασίλευσε
Ἀχνόφωτη ἀχτίδα,
Σὰν τὸ ἀγωνιάς τοῦ χριστιανοῦ
Μία τελευταία ἐλπίδα.
Τέτοια ἀφινε στὸ Σύζυγο
Παρηγοριὰ ἢ Μητέρα,
Ἄνοι τοῦ Τάφου πρόσκαιρο
Νὰν τὸ χαρῆ μιὰ μέρα !.
Ἐκείνη ἢ μέρα ἀπέρασε
Ὡς ὄνειράτου ὦρα,
Θέλει τῇ θυγατέρα της
Νὰ λάβῃ ἢ Μάνα τώρα,
Τῇ Θυγατέρα ἐκείνην
Ποῦ ἔζη μὲ τῇ ζωῇ της
Τῇ μοναχῇ ξανάσασι
Ποῦ ἐγνώρισε ἢ ψυχῇ της·
Ἐκείνονε τὸν Ἀγγέλο
Ποῦ μέσα στὰ δεινά της
Προστάτη εἶχε καὶ καύχημα
Ἡ Μητρικὴ καρδιά της.
Τὴν ἐκραξε καὶ ὑπάκουη
Ἐτρεξε στὴ φωνή της
Γιατί ἢ ζωῇ της ἦτανε
Καὶ τῆς ψυχῆς ψυχῆ της.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΟΙΝΟΝ.

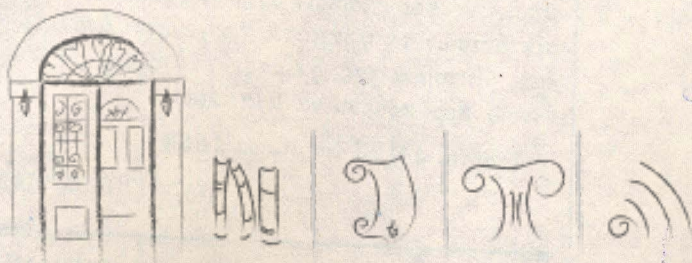
Πληροφορηθεὶς ὅτι τινὲς, καταχρώμενοι τοῦ
ὀνοματός μου, περιέρχονται μὲ τὴν ἀγγελίαν τῆς
Ἐθνικῆς Θελήσεως καὶ φορολογοῦν
τοὺς πολῖτας, λόγῳ προπληρωμῆς ἢ συνισφορᾶς,
σπεύδω νὰ κάμω γνωστὸν ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἄνευ
τῆς συγκαταθέσεώς μου καὶ ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ
μου. Ἄς φροντίσωσιν ὅθεν οἱ δόσαντες νὰ λάβω-
σιν ὀπίσω τὰ χρήματά των, διότι ὅσον τὸ κατ'
ἐμὲ, νίπτομαι τὰς χεῖρας, καὶ οὐδεμίαν εὐθύνην
ἐννοῶ περὶ τούτου νὰ ἀναλάβω.

Σπαρτία 1 [23 Νοεμβρίου 1863]

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗ ΠΑΡΑΓΙΟΤΗΣ ΠΑΝΑΞ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Ὁ ὑπεύθυνος Ἐκδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΑΛΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0070